

ת"פ 23400/01/11 - מדינת ישראל נגד ז.ג.

בית משפט השלום בראשון לציון

09 ינואר 2014

ת"פ 23400-01-11

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
ז.ג.

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סמדר בן יאיר

הנאשם וב"כ עו"ד פורר

החלטה

העובדות

הנאשם שבפניי הודה במסגרת הסדר טיעון, שגובש בעיצומה של פרשת התביעה ולאחר שנמסרה עדות המתלוננת, בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של:

תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 379 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

הפרת הוראה חוקית- עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

תקיפה סתם של בת זוג- עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם וי.ס. (להלן: המתלוננת) בקשר רומנטי, במהלכו התגוררו יחדיו בדירת הנאשם בראשל"צ (להלן: הבית).

על פי עובדות **האישום הראשון** בתאריך 23.12.09, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו דחף הנאשם את המתלוננת וגבה הוטח בקיר. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלוננת סימן אדום בגב.

על פי עובדות **האישום השני** בהמשך למתואר באישום הראשון, בתאריך 23.12.09, הורתה הקצינה הממונה, כי הנאשם לא יצור קשר בכל דרך שהיא עם המתלוננת למשך 15 יום (להלן: ההוראה החוקית).

בתאריך 24.12.09, שלח הנאשם למתלוננת הודעה באינטרנט דרך האתר "facebook" שלשונה "אני מקווה שאת מרוצה מהבלגן שעשית...הגבר הבא שיבוא לך לא ישב בשקט כמוני ויקבל מכות...הוא ישלח אותך או לתחנת משטרה או לבית חולים.."

בנסיבות המתוארות, הפר הנאשם את ההוראה החוקית.

על פי עובדות **האישום השלישי** (שהינו הראשון מבחינה כרונולוגית) בתאריך 22.12.09, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, אשר במהלכו דחף הנאשם את המתלוננת עם ידיו בחזה, בהמשך לקח כוס עם נס קפה קר, ושפכו על המתלוננת.

בהמשך לאמור, הלכה המתלוננת לשטוף עצמה בחדר האמבטיה. הנאשם הלך אחריה וירק בפניה, תוך שהוא אומר לה, כי לא שווה את היריקה.

בהתאם להסדר שגובש בין הצדדים הודייתו של הנאשם נרשמה, בית המשפט נמנע מלהרשיע את הנאשם והסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את העבירות.

הוסכם כי טרם הטיעונים לעונש יישלח עניינו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר שיבחן את האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה.

במסגרת ההסדר נשמרה להגנה הזכות לשכנע את בית המשפט להמנע מהרשעתו של הנאשם. המאשימה מצידה הודיעה כי בכל מקרה תעמוד על עתירתה להרשיע את הנאשם ותבקש לגזור עליו עונשים נלווים.

עוד הוסכם כי הנאשם יפצה את המתלוננת בסכום שייקבע ע"י בית-המשפט.

בהתאם להסכמת הצדדים, הופנה עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן טרם הרשעתו וטרם הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר, שבא בסופו לכלל המלצה להמנע מהרשעתו של הנאשם, ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 120 שעות, צו מבחן למשך שנה ופיצוי למתלוננת.

מהתסקיר עולה כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 30, רווק, מתגורר בראשל"צ עם בת זוגו הנוכחית ועובד כמפקד צוות בשירותי כבאות והצלה.

התסקיר מתאר את הרקע המשפחתי של הנאשם, ומפרט את מסלול חייו לאורך השנים. מסלול שאופיין, ככלל, בתפקוד תקין ונורמטיבי של הנאשם במסגרות חייו השונות - 12 שנות לימוד, תעודת בגרות חלקית, שירות צבאי כמפקד כיתה בחיל האוויר ובהמשך קורס קצינים, לאחר שחרורו מהצבא השתלב בשירותי הכבאות וההצלה בהם עובד עד היום כמפקד צוות.

אשר לאירועים נשוא כתב האישום - שירות המבחן התרשם מנטייתו של הנאשם להדגיש חלקיו המתפקדים, לצד קשיים לזהות ולבחון סיטואציות בהן הגיב באופן פוגעני ומשפיל כלפי המתלוננת, כשניכר כי הנאשם נוטה לטשטש ולהפחית מעוצמת האלימות והשלכותיה.

שירות המבחן התרשם כי בולטים באישיותו של הנאשם קשיים רגשיים הבאים לידי ביטוי בחוסר ביטחון, חרדת נטישה, והתנהגות רכושנית ותלותית.

לצד המורכבות המתוארת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מסוגל לזהות ולבחון באופן ביקורתי קשיים רגשיים ודפוסים התנהגות בעיתיים.

בשירות המבחן מסר הנאשם, כי מזה כשנה מנהל מערכת יחסים זוגית חדשה מזה כשנה, אותה חווה כתקינה ומאוזנת. הצהיר על רצונו לעשות שינוי בהתנהלותו ובנוסף, השתלב בטיפול במסגרת היחידה למניעת אלימות. כמו כן במקביל, בת זוגו הנוכחית פנתה אף היא לטיפול ביחידה למניעת אלימות, הגם ששללה התנהגות אלימה או פוגענית כלפיה על סוגיה השונים, וטענה כי מטרתו של הטיפול לסייע להם לשפר את דפוס התקשורת ביניהם, על מנת להפחית מהסיכון לאלימות.

לצד ההתרשמות מחלקים בעייתיים באישיותו של הנאשם, התרשם שירות המבחן מהנאשם כאדם נבון, המנהל אורח חיים נורמטיבי, בעל יכולות תפקודיות. שירות המבחן ציין את רתיעתו מההליכים משפטיים והתארגנות מחדש בהתנהלותו, ניתוק הקשר עם בת הזוג המתלוננת, ויכולתו לשתף פעולה במסגרת טיפולית ולהעמיק בקשיו, כשכל אלו מהווים, להערכת שירות המבחן, גורמי סיכוי לשיקום.

מכל המקובץ, העדר עבר פלילי, הודיה ולקיחת אחריות, סיכוי לשיקום, ועל מנת לא לפגוע בעתידו המקצועי כמפקד צוות בשירותי כבאות והצלה, בא שירות המבחן בהמלצה להמנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ כענישה קונקרטי וחינוכית, צו מבחן למשך שנה ופיצוי למתלוננת.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה התנגד לסיום ההליך ללא הרשעה ועתר להרשיע את הנאשם ולגזור עליו עונש מאסר בפועל, עונש צופה פני עתיד, התחייבות ופיצוי לטובת המתלוננת.

לגישת ב"כ המאשימה, המלצת שירות המבחן לסיים את ההליך ללא הרשעה, אינה הולמת את מכלול הנסיבות. לדבריו עניינו של הנאשם אינו עומד בקריטריונים המצטברים שנקבעו בפסיקה, המאפשרים רק במקרים חריגים במיוחד הימנעות מהרשעה.

בטיעונו הדגיש חומרת מעשי הנאשם, והפנה למדיניות הענישה המחמירה הנקוטה בעבירות אלימות במשפחה, זאת במטרה להוקיע את התופעה הקשה ולעוקרה מן השורש.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי אינו מתעלם מהמלצת התסקיר, אלא שמעיון בגוף התסקיר מצטיירת תמונה ברורה של אדם המתקשה להבין את הבעייתיות בהתנהגותו וממזער מחומרתה. בנסיבות הללו סבור ב"כ המאשימה כי רק ענישה מרתיעה ומוחשית בדמות מאסר, תרתיע את הנאשם מלשוב על מעשיו בעתיד ותעביר מסר ראוי והולם התואם את חומרתה של העבירה.

עוד הדגיש בטיעונו כי ההליך הטיפולי בעניינו של הנאשם מצוי בשלב ראשוני בלבד, וככזה אין די בו על מנת שיינתן משקל מכריע לאינטרס השיקום על חשבון האינטרס הציבורי המשווה לנגד עיניו עקרונות של הלימה, גמול והרתעה.

ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה התומכת, לשיטתו, בעתירתו.

טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם, מנגד, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בטיעונו ביקש להדגיש את תיקון כתב האישום, הודיית הנאשם, וקבלת אחריות על ביצוע העבירות. בהקשר זה הטעים כי בתיק זה נשמעה עדות המתלוננת במלואה, ולאחר שנתגלו בה קשיים ראייתיים מהותיים, נחשפו חלקים בעייתיים באופיה של המתלוננת, כמו גם נחשפה תרומתה המשמעותית לדינימיקה הבעייתית שהתפתחה בין בני הזוג בכלל ולאירועים נשוא כתב האישום בפרט, נאותה התביעה לתקן באופן משמעותי את כתב האישום, ולא בכדי.

ב"כ הנאשם סבור, כי אין להתעלם מנסיבותיו המיוחדות של המקרה, שכן אין מדובר במקרה "קלאסי" של אלימות במשפחה, ואין המתלוננת באה בגדר האישה המוכה "הקלאסית".

עוד הדגיש הסנגור את כבדת הדרך שהלך הנאשם, את העובדה כי הוא מצוי בקשר זוגי חדש ובריא מזה כ-14 חודשים. הפנה לממצאי התסקיר בעניינו של הנאשם המלמדים כי הנאשם משתף פעולה באופן כנה ורציני עם ההליך הטיפולי, מבין ומכיר בדפוסי התנהלותו הבעייתיים ומבטא מוטיבציה כנה לשינוי.

ב"כ הנאשם סבור כי עתירת המאשימה אינה הולמת לא את נסיבותיו המיוחדות של המקרה ולא את נסיבות הנאשם - אדם נעדר עבר פלילי, לוחם אש, שעובר הליך טיפולי מוצלח, ולומד דרכי תקשורת חלופיים.

בטיעונו ביקש לאבחן את הפסיקה שהציג ב"כ המאשימה, וטען כי המקרה שבפנינו שונה תכלית השינוי מהמקרים שנדונו, הן מבחינת חומרת המעשים ותדירותם והן מבחינת מיהות העושה.

הסנגור סבור כי בהיות הנאשם אדם נורמטיבי שתרם ותורם לחברה, הרשעה פלילית, תהווה עבורו פגיעה חמורה, אשר תוכל להזיק לעתידו המקצועי בשירותי הכבאות וההצלה ותמנע את התפתחותו האישית והמקצועית בתחום זה. פגיעה שבנסיבות העניין אינה מידתית.

במכלול הנסיבות הללו עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות התסקיר וביקש להמנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה, בדברו האחרון הביע צער וחרטה על שפגע במתלוננת, מסר כי כיום עושה כל מאמץ אפשרי בניסיון לשקם את חייו ולתרום לקהילה. לדבריו להרשעתו עלולות להיות תוצאות מרחיקות לכת שכן במסגרת תפקידו כעובד מדינה, בשירותי הכבאות וההצלה, הרשעה עלולה להביא לפיטוריו ובכל מקרה תהווה חסם בפני אפשרות קידום מקצועי.

הנאשם ביקש את התחשבות בית המשפט, על דרך המנעות מהרשעתו.

דין והכרעה

במוקד הדיון ניצבת השאלה שבמחלוקת בין הצדדים, האם יש מקום להימנע מהרשעת הנאשם.

כלל הוא כי משעבר נאשם עבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מורה האינטרס הציבורי על הרשעתו והענשתו לשם הגשמת מטרות הענישה.

בע"פ 5102/03 מ"י נ' קליין (04.09.07) נקבע בהקשר זה, כך:

"...הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת

החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי...ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת.

....יש לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות הענין הספציפי".

משכך בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם במקרים "מיוחדים בלבד", בהם אין יחס סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו.

כך נקבע בע"פ 9150/08 מ"י נ' ביטון (23.07.09):

".....הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

בע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י (21.8.96) הובאו קריטריונים מפורטים יותר לשיקולים המובאים בחשבון בעת בחינת סוגיית אי ההרשעה, ביניהם, בין היתר, חומרת נסיבות העבירה, הצורך בהרתעה והצורך בהוקעה של מעשה העבירה.

כב' השופטת דורנר קבעה שני גורמים שבהצטברם ניתן להמנע מהרשעה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

וכך הותווה איזון האינטרסים בין הציבור לפרט-הנאשם, בע"פ 2669/00 בענין מד"י נ' פלוני:

"....נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מן ההרשעה".

בגדר השיקולים שיש לשקול, אם כן, יש ליתן את הדעת לחומרת העבירה ונסיבותיה, חלקו של הנאשם בביצועה, ותוצאותיה של העבירה. בנוסף יש לבחון את הרקע לעבירה, האם מדובר במעידה חד פעמית ומהי סבירות הישנות המעשים. בהקשר זה יש משמעות, כמובן, לדרך נטילת האחריות מצד הנאשם ולהליך טיפולי מוסדי או אישי שהוא מבצע.

לצד שיקולים אלה יש לבחון את השפעת ההרשעה על אופק חייו הנוכחי והעתידי של הנאשם, ועל תפקידו בחברה במישור הכלכלי - תעסוקתי, משפחתי ובריאותי.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, התרשמתי מתסקיר והמלצת שירות המבחן, ובחנתי יישום אמות המידה הנזכרות בנוגע לאפשרות המנעות מהרשעה ביחס לנאשם שבפניי, תוך שקלול הטעמים הנוגעים למהות המעשה שבביצועו הודה, מחד, אל מול נסיבותיו האישיות, מאידך, באתי לכלל מסקנה כי יש להמנע מהרשעת הנאשם.

שוכנעתי כי במקרה שבפניי הוצגו נסיבות יוצאות דופן, המצדיקות חריגה מכלל ההרשעה, ומעלות יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת מעשיו.

אמנם מעשה הנאשם אינו קל ערך כלל ועיקר וראוי לכל גינוי והוקעה. כמו גם ברור מאליו הצורך בענישה הולמת שתעביר מסר חד וברור בדבר זכות וריבונות הפרט על גופו ומשמעות הפגיעה באוטונומיה של הפרט על גופו, באופן שאין החברה טולרנטית לפגיעה מעין זו.

יחד עם זאת סבורני כי נסיבות המקרה המיוחדות, המסוימות והחריגות מאפשרות ויתור על ההרשעה, תוך שנחה דעתי כי בכך לא ייפגעו שיקולי ענישה אחרים, ואלה נימוקיי:

1. מקובל עליי לחלוטין כי ככלל קיים עניין ציבורי מן המעלה הראשונה המחייב הרשעתו של מי הרואה בשימוש בалиמות דרך לפתרון סכסוכים. קל וחומר שעה שעסקינן בעבירות אלימות במשפחה.

לענין עבירות אלימות בתוך המשפחה יפים דברים של כ' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מד"י:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפיה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש בалиמות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי".

בנסיבות הללו לא יכול להיות חולק כי קיים אינטרס ציבורי מובהק של הרתעה והעברת מסר הולם, תוך הדגשת

הצורך החברתי להוקיע מעשים אלה.

יחד עם זאת, יש לייחד ולהבדיל המקרה שבפנינו ממקרי אלימות במשפחה "רגילים" או "אופייניים", אם נכון להשתמש בביטויים שכאלה.

כאמור, הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, בעיצומה של פרשת התביעה, גובש לאחר שמיעת עדות המתלוננת במלואה, עת נחשפה תמונה שונה בתכלית מזו שהצטיירה מכתב האישום המקורי, ולפיה למתלוננת היתה תרומה משמעותית ומכרעת לדינמיקה הבעייתית שנוצרה במערכת היחסים הזוגית, ולאירועים נשוא כתב האישום.

בהקשר זה אציין בתמצית ובזהירות המתבקשת, כי המתלוננת עצמה הודתה במהלך עדותה בבית המשפט כי גרמה לנזק לרכושו של הנאשם (העיפה סיר עם שמן) וכי במהלכו של האירוע נשוא כתב האישום "כל הבית היה הפוך, אנחנו הלכנו סוג של מכות, מן הסתם היו דברים שבורים בבית" (פרוטוקול עמ' 42).

בענין זה יצוין כי גם המתלוננת נחקרה תחת אזהרה בגין האירועים נשוא כתב האישום, ובסיום חקירתה שוחררה בתנאים מגבילים, שאסרו גם עליה ליצור כל קשר עם הנאשם.

בסופו של יום לא ננקט כל הליך בעניינה של המתלוננת, על אף שהתביעה לא הודיעה על סגירת התיק כנגדה.

זאת ועוד, בזהירות המתבקשת אציין, כי בנוסף לעובדות שנחשפו במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת, בנוגע לאירועים נשוא כתב האישום, הוארו צדדים נוספים באישיותה של המתלוננת שלא החמיאו לה כלל ועיקר, ולא מצאתי להרחיב הדיבור בענין זה מחמת כבוד המתלוננת.

כל אלה ציירו תמונה ברורה של מערכת יחסים בעייתית וכאוטית שאופיינה בתלותיות, התפרצויות פוגעניות, גילויי קנאה ורכושנות. אלא שלא ניתן לתלות את האשמה לכך בנאשם לבדו, וברור כשמש כי דובר בהתנהלות בעייתית הדדית, כשגם המתלוננת לא טמנה ידה בצלחת.

עוד יצוין בהקשר זה, כי חרף הכיעור במעשי הנאשם והפן המבזה והמשפיל שיש בהם - ומבלי להקל בהם ראש בשום צורה ואופן, רמת האלימות שהופעלה אינה מן הגבוהות, ואין מדובר במעשי אלימות ברף חומרה עליון.

2. המדובר בהסתבכות ראשונה ויחידה של הנאשם, שגם עליה יש להשקיף במשקפי מערכת היחסים הסוערת שניהלו בני הזוג על רקע מאפייני האישיות המורכבים של שניהם.

אמנם כתב האישום מייחס לנאשם 3 אישומים, שניים מהם בעבירות אלימות כלפי המתלוננת. אלא, שעיון בכתב האישום ילמד כי חרף פיצול האישומים, מדובר באירוע מתמשך שתחילתו בתאריך 22.12.09 (אישום 3), בשעות הערב, והמשכו בבוקר המחרת (אישום 1) וסופו בקביעת תנאי שחרור בעניינו של הנאשם, לאחר שנחקר במשטרה בגין אירועים אלה (אישום 2).

בנסיבות הללו, סבורני כי ניתן להתייחס לאירועי כתב האישום, שהינם סמוכים וצמודים בזמן כאירוע יחיד.

3. המדובר באירוע שאירע בדצמבר 2009, דהיינו לפני 4 שנים. בעקבות אירוע זה באו יחסי בני הזוג לכלל סיום, כשמאז ועד עצם היום הזה אין ביניהם כל קשר.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי בעת הזו מנהל הנאשם מערכת יחסים זוגית תקינה.

עוד יודגש כי לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים כלשהם מאז.

4. אינני מתעלמת מהעובדה כי התסקיר בעניינו של הנאשם האיר צדדים בעייתיים אצל הנאשם בעיקר בכל הנוגע לקשריו הזוגיים ולבחירותיו בענין זה (ראה פסקה 2 בעמ' 2 לתסקיר).

יחד עם זאת, שירות המבחן מציין כי הנאשם מסוגל להתייחס למניעים רגשיים העומדים בבסיס בחירותיו, לזהות ולבחון באופן ביקורתי קשיים רגשיים ודפוסי התנהגות בעייתיים הבאים לידי ביטוי בהתנהגות רכושנית ותלותית מצידו.

כאמור, הנאשם פנה לטיפול במסגרת היחידה למניעת אלימות בעיריית ראשון לציון. שירות המבחן מציין, כי הנאשם השתלב בטיפול פרטני חד שבועי, בו הוא משתף פעולה, מצליח לבחון באופן ביקורתי את קשייו הרגשיים העומדים בבסיס התנהלותו הבעייתית במערכות יחסים, מצהיר על רצונו בשינוי, ומפגין מוטיבציה לשינוי.

זאת ועוד, המדובר בנאשם אשר מנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי ככלל. שירות המבחן מתרשם כי ההליכים הפליליים שהתנהלו נגדו עוררו אצלו רתיעה והתארגנות מחדש, ומכאן כי הסיכון להישנות התנהגות פוגענית פוחת.

דומה כי הנאשם עבר תהליך של ממש בעקבות ההליך המשפטי, תהליך פנימי שהתבטא בהכרה בעבירות, בפן הבעייתי האישיתי ובשיתוף פעולה עם גורמים טיפוליים.

5. אני מקבלת את עמדת שירות המבחן לפיה להרשעתו של הנאשם בדין עלולות להיות השלכות על תפקודו התעסוקתי.

מדובר בתוצאה צפויה אפשרית, גם אם לא וודאית, שתביא לפגיעה בעיסוקו המקצועי של הנאשם, אשר, בוודאי ייקרא לתת את הדין בגין המעשה שביצע.

עיון בפסיקה רלוונטית מעלה כי באין ספור מקרים התחשבו בתי המשפט בנאשמים שעיסוקם **עלול** היה להפגע עקב הרשעתם.

ראה לצורך הדוגמא -

ת"פ (ת"א) 6725/99 **מד"י נ' יגאל כהן אורגד** - שם נמנע בית המשפט מלהרשיע נאשם, בין היתר, משום שמצא כי הרשעתו עלולה לשבש ולמנוע המשך תרומתו כיו"ר הוועד הפועל של המכללה האקדמית באריאל ועלולה למנוע ממנו סיכוי מעשי לקבל תפקידים במגזר העסקי.

ע"פ (ת"א) 1141/95 **מד"י נ' גבאי** - בית המשפט המחוזי אישר אי-הרשעת נאשם שזייף תו נכה צה"ל, תוך שהוא נותן משקל לעובדה שהנאשם סיים לימודיו בראיית חשבון והרשעתו עלולה להביא לשלילת רישונו.

ת"פ (ת"א) 217/97 **מד"י נ' אברהם דוהן ואח'** - בית המשפט נמנע מלהרשיע נאשם ששימש כחוקר פרטי בעבירה של מרמה והפרת אמונים תוך שקבע "הגם שלא נאמר שם מפורשות, כי הרשעת הנאשם בעבירה של מרמה והפרת אמונים, תביא לשלילת, או אי-חידוש רישונו, הרי שאין ספק, שהותרת הרשעתו על כנה, עלולה להביא לכך..... נימוק זה הינו נימוק כבד משקל בשקילת אי-הרשעת הנאשם".

ת"פ (קרית גת) 2021/97 **מד"י נ' אבישי שניאורסון** - לא הורשע נאשם שסייע לקבל במרמה כספים מחברת ביטוח לאחר שרכבו נעלם, וכן שיבש הליכי משפט ע"י הגשת תלונה כוזבת במטרה, בין היתר נוכח היותו נהג מונית העלול לאבד מקור פרנסתו.

ת"פ 12349/97 **מד"י נ' יהושע מדנס** - בית המשפט אימץ המלצת שירות המבחן להמנע מהרשעת הנאשם, שכן הרשעה עלולה לגרום לשלילת רישונו כסוכן ביטוח.

ת"פ 35980-09-10 (מחוזי מרכז) **מד"י נ' נטלי רוסטובדב** - בית המשפט נמנע מלהרשיע נאשמת שהינה רופאה בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לאחר שלקח בחשבון תוצאה צפויה אפשרית של פגיעה בעיסוקה המקצועי של הנאשמת.

במקרה דנן, הוצג בפני שירות המבחן ובפני בית-המשפט מסמך (ט/ל1) חתום בידי עו"ד משה כהן, מ"מ מפקד תחנה אזורית כבאות והצלחה מחוז מרכז, ממנו עולה כי בתוקף תפקידו ככבאי, הנאשם הינו עובד מדינה, וככזה הרשעתו בפלילים הינה בעלת משמעות רחבה ומרחיקת לכת, בכל הנוגע לקידום מקצועי, ובמקרים מסויימים אף עלולה לגרום להפסקת עבודה.

נוכח כל המקובץ מצאתי מערך שיקולים אישי ונסיבתי בעל משקל משמעותי. כאשר העמדתי זאת אל מול שיקולי האינטרס הציבורי, הגעתי למסקנה, כי הוא מכריע בכובדו את האינטרס הציבורי על שיקוליו.

מדובר במקרה מיוחד מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, זהות המעורבים ונסיבותיו האישיות של הנאשם. בנסיבות הללו, אינני סבורה, בסופו של דבר, כי האינטרס הציבורי ייפגע באופן ממשי, אם לא ארשיע את הנאשם בדינו.

על יסוד כל האמור, מצאתי לקבל עתירת ההגנה והמלצת שירות המבחן, ולהמנע מהרשעת הנאשם, ולהשית עליו את העונשים הבאים:

א. בהתאם להמלצת שירות המבחן, אני מורה כי הנאשם יבצע עבודות שירות לתועלת הציבור. יחד עם זאת סבורני כי אין די במכסת השעות שהוצעה ע"י שירות המבחן ולפיכך אני מורה כי היקף עבודות השל"צ יעמוד על 200 שעות.

עבודות השל"צ יבוצעו בהתאם לתוכנית שגובשה בשירות המבחן, במתנ"ס גנים בראשל"צ בתפקידי אחזקה וסיוע לאב הבית.

ב. אני מעמידה את הנאשם תחת צו פיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום בתנאי המשך טיפול ביחידה למניעת אלימות בראשון לציון.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות בסכום 10,000 ₪, להימנע מלעבור במשך שנה מהיום, על כל עבירת אלימות.

אי חתימה על ההתחייבות תגרור מאסר בן 50 יום.

ד. פיצוי למתלוננת, עדת התביעה 3, בסך 5,000 ₪. סכום הפיצוי יפקד בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.2.14.

המאשימה תמסור למזכירות את פרטי המתלוננת, והמזכירות תעביר סכום הפיצוי לידי המתלוננת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן שישוב וידווח לבית המשפט עם סיום ריצוי השל"צ וסיום תקופת המבחן.

ניתנה והודעה היום ח' שבט
תשע"ד, 09/01/2014 במעמד
הנוכחים.
שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי חדוהינר